

نویسنده: ایتان چارلس هولمز «Ethan Charles Holmes» .
منبع و تاریخ نشر: انتی وار «2024-10-24» .
برگردان: پوهندوی دوکتور سیدحسام «مل» .

چرا دولت ایالات متحده من را از «گفتن ناگفته ها» در اسپوتنیک باز داشت؟

Why the US Government Stopped Me From From 'Telling the Untold' at Sputnik

وقتی بزرگ شدم، هرگز تصور نمی‌کردم که به عنوان یک روزنامه نگار کار کنم، چه رسد به اینکه برای یکی از خدمات شبکه پیشرو در جهان کار کنم. با این حال، من از آوریل 2021 تا اکتبر 2024 دقیقاً این کار را برای اسپوتنیک - به یکی از خبرگزاری های روسیه - انجام دادم. زمان من در اسپوتنیک اصلاً آنطوری نبود که اکثر آمریکایی ها انتظار داشتند، و نه مانند آنچه که ممکن است از مقامات دولتی و مقامات دولتی شنیده باشند. رسانه های جریان اصلی در واقع، این واقعیت که این اتاق خبری آزاد و پر جنب و جوش و مملو از روزنامه نگاران سخت کوش و صادق بود، ممکن است دقیقاً دلیلی باشد که دولت بایدن هفته گذشته به کار خود در ایالات متحده پایان دهد.

Growing up, I never imagined myself working as a journalist, let alone for one of the world's leading wire services; however, I ended up doing exactly that for Sputnik - one of Russia's news agencies - from April 2021 to October 2024. My time at Sputnik was not at all like most Americans would expect, nor

like what they may have heard from government officials and the mainstream media. Indeed, the fact that it was a free and lively newsroom full of hard-working and sincere journalists might be the very reason that the Biden administration forced an end to its work in the United States last week.

من مدت هاست که مجذوب تاریخ خاص، فرهنگ پر جنب و جوش و زبان غنی روسیه شده‌ام، که باعث شد در دسامبر 2019 مدرک روسی و علوم سیاسی را از دانشگاه مونتانا دریافت کنم. پس از فارغ التحصیلی، به سبیری سفر کردم تا به تدریس زبان انگلیسی و کاوش در آن حوزه بپردازم. موضوع اسرارآمیز "روح روسی" را که نویسندگان بزرگی مانند **فنودور داستایوفسکی** آن را توصیف کردند. اما متأسفانه، که ماجراجویی‌های یا که کنجکاوی‌های من در آنجا با شروع «پاندیمی همه‌گیری COVID-19» کوتاه شد، و این باعث شد به ایالات متحده بازگردم.

بعداً در یک برنامه کارشناسی ارشد در یکی از برترین دانشگاه‌های روسیه، مدرسه عالی اقتصاد ثبت نام کردم، اما این برنامه مانند بسیاری دیگر در آن زمان از راه دور انجام شد. اختلاف زمانی نه ساعتی نیز باعث شد که این تجربه لذت بخش نباشد و در نهایت باعث شد تا در آوریل «2021» جستجوی کار را آغاز کنم. یعنی در پی کسب کار و وظیفه در روسیه شدم در این مدت بود که با یک موقعیت بازرگانی اسپوتنیک برخورد کردم. من درخواست دادم، ولی زیاد به آن فکر نکردم، و اما پس از مدت کوتاهی از درخواستی ام کاری یاکه وظیفه ای به من پیشنهاد شد.

اگرچه در ابتدا روزنامه نگاری را به عنوان یک مسیر شغلی در نظر نمی‌گرفتم، اما از نظر گذشته، این کار در واقعیت کاملاً مناسب من است. محیط پویا، تحقیق مداوم و ماهیت نتیجه کار رضایت بیشتری را به همراه داشت و توجه بیشتری را نسبت به هر شغل قبلی می‌طلبید. علاوه بر این، به نظرم فرصتی عالی برای تقویت روابط بین ایالات متحده و روسیه - هم برای دولت‌ها و هم برای هر دو مردم - به نظر می‌رسید. بسیاری از آنچه روس‌ها و آمریکایی‌ها در مورد یکدیگر فکر می‌کنند تحت تأثیر رسانه‌های مربوطه ما قرار دارند و اسپوتنیک در موقعیت منحصر به فردی قرار داشت که مخاطبان زیادی در ایالات متحده و روسیه داشت.

ایالات متحده با روسیه و اتحاد جماهیر شوروی روابط مناقشه‌آمیزی داشته است، اما همیشه اینطور نبوده است. حتی اگر امپراتوری روسیه در طول انقلاب آمریکا رسماً بی طرف باقی ماند، **کاترین کبیر** با رد درخواست‌های بریتانیایی کبیر برای کمک نظامی و ترغیب گفتگوهای صلح به بنیانگذاران ما کمک کرد. این کشورها تا حد زیادی در طول قرن نوزدهم دوستانه باقی ماندند، اما پس از آن که آمریکایی‌ها در مورد قتل عام، سیستم تبعید سبیری و بعداً به قدرت رسیدن بلشویک‌ها اطلاع یافتند، در زمینه احتیاط بیشتر شد.

با وجود جنگ در کنار یکدیگر در طول جنگ جهانی دوم بودند، اما تنش بین ایالات متحده و اتحاد جماهیر شوروی در طول جنگ سرد بعدی به اوج خود رسید. تهدید جنگ هسته‌ای برای چندین دهه بر سر هر دو جمعیت وجود داشت، اما پس از سقوط اتحاد جماهیر شوروی در سال 1991 کاهش یافت. اگرچه برای مدت کوتاهی به نظر می‌رسید که "پایان تاریخ" فرا رسیده است، اما چشم انداز درگیری مستقیم بین ایالات متحده و روسیه وجود داشت. پس از جنگ 2008 روسیه و گرجستان دوباره ظهور کرد، پس از الحاق کریمه در سال 2014 تقویت شد و تقریباً در پی تهاجم اوکراین در سال 2022 به واقعیت تبدیل شد.

زمانی که روسیه عملیات نظامی به اصطلاح ویژه خود را در اوکراین آغاز کرد، آنوقت من کمتر از یک سال در اسپوتنیک کار می‌کردم. طبیعتاً مجبور شدم تا بادر نظر داشت آینده خود در خبرگزاری تجدید نظر کنم. حتی با وجود اینکه دلایل اصلی درگیری بین این دو کشور را درک می‌کردم، و به عنوان یک فرد غیرمداخله‌گر سرسخت از آن متنفر بودم. تا آنجا که من می‌توانم دلیل تهاجم و تمایلات اقتدارگرایانه رژیم پوتین را تشخیص دهم، آزادیخواهی در من نمی‌تواند صادقانه از آن حمایت کند.

با این حال، شعار اسپوتنیک - *Telling the Untold* «گفتن ناگفتنی‌ها» - در ذهن من تکرار شد. من می‌دانستم که دولت ایالات متحده و بیشتر رسانه‌های جریان اصلی به حالت تبلیغات جنگی تغییر خواهند کرد، و کل وضعیت را خارج از چارچوب و با تعصب بسیار زیاد ترسیم می‌کنند. باز هم، به عنوان یک غیرمداخله‌گر و یک آمریکایی، نمی‌توانستم در حالی که ایالات متحده بدون هیچ مانعی به سوی یک درگیری مستقیم و بالقوه هسته‌ای با روسیه می‌جنگد، کنار بیایم.

این دقیقاً همان لحظه‌ای بود که فردی با تمایل خالصانه برای ایجاد تغییر در روابط ایالات متحده و روسیه می‌توانست، حتی به شکلی کوچک، بد رخشد. من می‌خواستم در حصول اطمینان از دقیق بودن گزارش‌های اسپوتنیک و اینکه ما به طور منصفانه اقدامات روسیه، ایالات متحده و متحدانش را پوشش می‌دهیم، نقش داشته باشم. من به این نتیجه رسیدم که به عنوان کسی که منتقد تجاوز روسیه، تحریک غرب و تشدید تنش در هر دو طرف هستم، مسئولیت ادامه گزارش برای اسپوتنیک را دارم. من امیدوار بودم که ارتباطاتی که ایجاد کردم و تأثیر کوچکی که داشتم بتواند هر دو طرف را صادقانه در ارتباط باهم برقرار دهد. دوست دارم فکر کنم تا موفق شوم.

مطمئناً، پیروی از دستورات قانونی مانند نامیدن تهاجم یک «عملیات نظامی ویژه» و توجه به زمانی که یک نهاد ذکر شده در روسیه ممنوع شد، آزاردهنده بود، اما در (99) درصد مواقع، ما به اندازه هر اتاق خبر در آنجا استقلال داشتیم. گزارشگران داستان‌های مختلفی را مطرح کردند و تنوع عقاید واقعی را برای تیم به ارمغان آوردند - هترو دوکسی که من تقریباً در هیچ رسانه دیگری بی‌رقیب می‌دانم.

یکی از ویژگی‌های ارزشمندی که همه ما روی میز آورده ایم، بدبینی سالم مقامات دولتی و سایر منابع رسانه‌ای بود. دسترسی محدود ما به جلسات توجیهی مطبوعاتی و فرصت‌های دیگر برای سؤال از مقامات به این معنی بود که از ترس از دست دادن منبع یا شهرت خود در اتاق توجیهی، گزارش خود را متوقف نکردیم. در واقع، ما قبلاً چیز زیادی برای از دست دادن نداشتیم.

تعهد خودم به حقیقت نیز به دقت ما ندن اسپوتنیک و مقامات روسی کمک کرد. من مرتباً اشتباهات نحوی یا معنایی مهم را به ویراستاران اطلاع می‌دادم که اغلب با عجله رفع می‌شدند. در چند مورد، به مقامات روسی اطلاع دادم که آنها (سهواً یا ناخواسته) دیپ فیک‌ها را به اشتراک می‌گذارند و مقامات را وادار کردم که آنها را حذف کنند. من هرگز با تلافی تلاش‌هایم مواجه نشدم که معمولاً با قدردانی یا در بدترین حالت با آزار مواجه می‌شد.

من تاکید می‌کنم که سردبیران هرگز از من نخواستند که در فعالیتی شرکت کنم که بتوان آن را نفوذ یا اطلاعات نا درست توصیف کرد، و هرگز شاهد نبودم که آنها از هیچ خبرنگار دیگری چنین درخواستی داشته باشند. اگرچه من نمی‌توانم برای بالاترین رده‌های سازمان صحبت کنم، اما همه خبرنگاران و سردبیرانی که می‌شناسم، افراد محکم و با صداقت و حسن نیت بودند. متأسفانه، **دولت بایدن** با این دیدگاه موافق نبود.

سرکوب رسانه‌های روسی تعجب آور نبود و در واقع مدت‌ها بود. دولت‌های مختلف اروپایی قبلاً رسانه‌هایی مانند اسپوتنیک و RT را به دلیل درگیری در اوکراین هدف قرار داده بودند و ادعا می‌کردند که ما از طرف دولت روسیه درگیر جنگ اطلاعاتی هستیم. حتی برخی از نویسندگان به دلیل چنین محدودیت‌هایی از دیدن کانال‌های تلگرامی خودمان منع شدند. ایالات متحده همچنین سابقه جدیدی در مجازات رسانه‌های مرتبط با دشمنان دارد، از جمله تعیین چهار رسانه چینی توسط دولت **ترامپ** به عنوان مأموریت‌های خارجی.

در 15 اکتبر 2024، تیم مدیریت اسپوتنیک مستقر در ایالات متحده به ما اطلاع داد که سازمان مجبور شد فوراً به توصیه وکلا فعالیت خود را متوقف کند. مجموعه‌ای از تحریم‌هایی که در ماه سپتامبر اعمال شد، همه ما، از جمله شهروندان آمریکایی را در معرض خطر جریمه و حبس در صورت ادامه کار برای اسپوتنیک قرار داد. به عبارت دیگر، دولت ایالات متحده از تهدید مجازات برای محدود کردن توانایی شهروندان برای انجام روزنامه‌نگاری مشروع در ارتباط با یک کشور خارجی استفاده کرد.

من یک محقق قانون اساسی نیستم، اما نگرانی‌های جدی در مورد این اقدام دارم، زیرا مربوط به متمم اول است. ممکن است تحریم‌ها به طور خاص یا حتی عمداً آزادی

مطبوعات و انجمن ها را محدود نکرده باشد، اما با این وجود چنین محدودیت هایی نتیجه رژیم تحریم ها علیه روسیه است. اما چرا دقیقاً **دولت بایدن** می خواهد اسپوتنیک را از انجام مأموریت خود یعنی «گفتن ناگفته ها» باز دارد؟

تعهد ایالات متحده به آزادی بیان، آزادی مطبوعات، و در واقع آزادی بزرگ، با احتمال فروپاشی هژمونی چندین دهه آن در صحنه جهانی مورد آزمایش قرار گرفته است. تحولات سریع در مجموعه اطلاعاتی روابط عمومی - یعنی افزایش دسترسی انبوه به اینترنت، پلتفرم های رسانه های اجتماعی و رسانه های جایگزین - دولت ایالات متحده را بر آن داشته است تا تلاش هایی را برای مبارزه با "اطلاعات نادرست" و "نفوذ بدخلق خارجی" به منظور پیشبرد ادعای مردم انجام دهد.

خوب چنین تلاش هایی به طور خاص برای حفظ برداشت مثبت از رژیم داخلی و درک منفی از رقبای ژئوپلیتیکی مانند روسیه، چین و ایران است. ایالات متحده نه تنها جنگ های نیابتی غیرمستقیم را در زمین انجام می دهد، بلکه جنگ های اطلاعاتی مستقیم را در نووسفر نیز راه اندازی می کند: لایه سیاره ای عقل، اندیشه و ارتباطات.

بخش اعظم این جنگ اطلاعاتی حول محور حفظ فرا روایت ها درباره «نظم بین المللی مبتنی بر قوانین» به رهبری ایالات متحده و متحدانش، به امید حمایت از هژمونی آتلانتیک است. رسانه های اصلی، رسانه های جایگزین و رسانه های خارجی مانند اسپوتنیک، به درجات مختلف، در این درگیری نقش دارند، یا شاید تنها مهره ای باشند.

با این حال، روزنامه نگاران نباید به دلیل پیامدهای ژئوپلیتیکی گزارش خود مجازات شوند، تا زمانی که آنچه آنها گزارش می کنند حقیقت باشد. من و بسیاری دیگر در اسپوتنیک روزنامه نگاران قانونی بودیم که گزارش هایشان در مواقعی برای منافع ایالات متحده در دسرساز بود، اما بر خلاف مخالفانش، ایالات متحده مدعی است که از آزادی بیان و مطبوعات محافظت می کند.

من سال ها پیش در اسپوتنیک شروع کردم به امید کمک به ساختن پلی بین آمریکایی ها و روس ها - نوعی پلی که می تواند به جلوگیری از جنگ جهانی سوم کمک کند. دولت **بایدن** این پل را در حمله مستقیم به آزادی مطبوعات منفجر کرد.

با این وجود، من مطمئن هستم که حقیقت در پایان پیروز خواهد شد.

اتفاقاً فیلم روسی برادر 2 نقل قول عالی در این مورد دارد:

من فکر می کنم که قدرت در حقیقت است. کسانیکه حقیقت دارند، قدرتمندترند. در اینجا شما کسی را فریب داده اید و پول در آورده اید. و برای چه؟ آیا شما قوی تر شده اید؟

نه، شما این کار را نکرده اید، زیرا حقیقتی پشت سر شما نیست. ولی فریب خورده، پشت سر او حق است، یعنی او قدرتمندتر است.

گفتن ناگفته ها و تلاش جدی برای ایجاد روابط مثبت بین دو قدرت هسته ای بزرگ جهان حقیقت دارد. بنابراین، من می دانم که در نهایت از دولتی که اتاق های خبری مزاحم مانند اسپوتنیک را تعطیل می کند، قدرتمندتر هستم.

دولت بایدن ممکن است مرا از گفتن ناگفته ها در ارتباط با روسیه منع کرده باشد، اما اگر بخواهند من را به عنوان یک آمریکایی روزمره از انجام این کار باز دارند، باید بسیار جسورتر عمل کنند. تنها کاری که آنها به دست آورده اند این است که به من انگیزه می دهند تا رژیم را در مسائل مربوط به آزادی بیان و دیپلماسی صادقانه تر به چالش بکشم. کسانی که بیشتر مایل به انتقاد از تکرار کنونی غرب هستند، اغلب کسانی هستند که بیشتر به آینده آن اهمیت می دهند. من برای اسپوتنیک کار نکردم زیرا از ایالات متحده متنفرم، بلکه به این دلیل که آن را دوست دارم.

سطری چند در مورد نویسنده این مقاله :

اتان چارلز هولمز یک خبرنگار با تجربه با سابقه آکادمیک در فرهنگ، تاریخ و سیاست روسیه است. او مفسر منظم سیاست خارجی و مدافع عدم مداخله است. می توانید او را در X@the_posts دنبال کنید یا به آدرس ethan.ch.holmes@gmail.com ایمیل بزنید

----- **با تقدیم احترامات «2024-11-04»**